

[Jan Kørpe Christensen]

stration og -arbejde, bruges mere effektivt, og i øvrigt skal der tilføres ekstra økonomiske og personalemæssige ressourcer.

Ifølge lovforslaget vurderes det, at der skal bruges 8 ekstra årsværk. De økonomiske konsekvenser vurderes at blive ekstraudgifter i størrelsesordenen 10,7 mio. kr. i 1994, hvoraf 3,6 mio. kr. udgør etablerings- og andre engangsudgifter. I de følgende år vil nettomerudgifterne udgøre 7,1 mio. kr. Regeringen ønsker at reducere personaleforbruget, når det ophobede arbejde er afviklet, men meddeler i øvrigt ikke, hvornår det skønnes at forekomme.

Principielt er Fremskridtspartiet enig i, at tiden for behandling af patientklagesager skal nedbringes, naturligvis. Derfor kan Fremskridtspartiet støtte den del af forslaget, der indebærer, at dobbeltarbejde udført af Sundhedsstyrelsen og Patientklagenævnet bringes til ophør.

Fremskridtspartiet er stærkt skeptisk over for regeringens ønske om varigt at tilføre ekstra økonomiske ressourcer til hurtigere behandling af patientklagesager. Det må efter vor opfattelse være muligt at reducere andre udgifter i Sundhedsministeriets regi, således at der ikke skal afholdes nettomerudgifter på 10,7 mio. kr. i 1994 og 7,1 mio. kr. fremover. F.eks. er det muligt at effektivisere bestemte ydelser, således at der spares et tilsvarende beløb.

Det forekommer mangelfuldt, at der i forslaget ikke gøres overvejelser om, hvorfor antallet af antagne patientklagesager fra 1989 til 1992 er vokset med næsten 50 pct. Måske skyldes det bestemte fejl i indretningen af sundhedssektoren. Det forekommer ligeledes mangelfuldt, at det ikke i forslaget beskrives, i hvilke dele af sundhedssektoren klagerne forekommer.

Det er i øvrigt interessant at notere, at Sundhedsstyrelsen selv oplyser, at Sundhedsstyrelsens behandling af klagesager i 1992 er blevet effektiviseret med 21 pct. i forhold til 1991.

Sundhedsstyrelsen oplyser endvidere, at den gennemsnitlige behandlingstid for patientklagesager i 1992 var 10,1 måned mod 11,8 måneder året før. Dette angives at være en reduktion af sagsbehandlingstiden på 14,4 pct.

På den baggrund er det relevant at bede sundhedsministeren oplyse, hvori forskellen på Sundhedsstyrelsens opgørelser og opgørelsen i bemærkningerne til lovforslaget består.

Er effektiviteten allerede forbedret? – kunne man spørge. Hvis det er tilfældet, vil der formentlig ikke være behov for at tilføre flere økonomiske ressourcer. Disse og lignende forhold må efter vor opfattelse grundigt afdækkes.

Fremskridtspartiet er principielt tilhængere af, at der sker en effektivisering af patientklagemulighederne, men spørgsmålet er, om regeringens forslag er den rigtige model, og om det er gennemarbejdet. Fremskridtspartiet mener det ikke. Vi vil stille det samme spørgsmål som Venstre: Hvor kommer pengene fra?

Der er altså nogle spørgsmål i dette forslag, selv om vi som sagt principielt billiger det. Vi synes, det er på høje tid, at der sker noget på netop dette område. Fremskridtspartiet er jo også et af de partier, der har kritiseret særlig den tidligere regering for ikke at lave noget effektivt på området. Men selv om vi ønsker at få det gennemført, må der selvfølgelig også være lidt ræson i det. Der må være lidt sammenhæng også i de økonomiske ressourcer, der bliver brugt til netop dette område.

Charlotte Enevoldsen (CD):

Da CD's ordfører, fru Bente Juncker, ikke kan være til stede, skal jeg kort gøre rede for CD's holdning.

For os at se er det ikke tilfredsstillende for nogen parter i en patientklagesag, hvis sagsgangen er så tung og dermed så personale- og tidkrævende, at systemet mere eller mindre lammes af opsamlede pukler af sager. Langt fra alle sager er så komplicerede, at de ikke kan overkommes på noget under den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på de 12-18 måneder, og i CD ser vi selvfølgelig positivt på at få nedbragt tiden til det i forslaget anførte, 3-6 måneder.

De foreslåede rationaliseringer finder vi fornuftige. Alternativet havde, som det også er fremgået af debatten i dag, været en betydelig personaleforøgelse. De retssikkerhedsmæssige hensyn, som nødvendigvis skal tages til en sags parter, må ikke hindres, og det mener vi heller ikke de bliver af en mere praktisk og mindre bureaukratisk sagsbehandling. Men at retssikkerheden bevares, er naturligvis en betingelse.

I CD håber vi, at den foreslåede løsning kan bidrage til, at sagspuklen gradvis kan blive bragt ud af verden, og at man fremover bedre